

ESKİMOLARLA SAVAŞTAN HEMEN ÖNCE

Ginnie Mannon, tam beş haftadır her cumartesi sabahı Doğu Yakası Kortlarında Selena Graff'la tenis oynuyordu. Ginnie'ye göre Bayan Basehoar'ın sınıfındaki en gıcık kız Selena'ydı -zaten okul da ağzına kadar gıcıklarla doluydu- ama onun gibi, böyle kutu kutu tenis topu getirene hiç rastlamamıştı. Topları babası imal mi ediyormuş, neymiş. (Bir akşam yemekte Ginnie bu konuda Mannon ailesini şöyle aydınlattı: Graff'larda, yemek masasında, herkesin solunda birer görkemli uşak, domates suyu yerine tenis topu kutuları bırakıyor.) Ama, Selena'yı her maçtan sonra evinin kapısına kadar bırakıp, bir de taksi parasının tümünü bastırma işi Ginnie'nin asabını iyice bozmaya başlamıştı. Beşinci Cumartesi sabahı eve dönerken, taksi tam York Caddesinden kuzeye dönmüştü ki, Ginnie birden patladı.

"Selena, baksana..."

"Ne var?" dedi Selena, bir yandan da el yordamıyla taksinin döşemesini araştırıyordu. "Raketimin kılıfını bulamıyorum," diye sızlandı.

Ilık Mayıs havasına rağmen iki kız da şortlarının üstüne mantolarını giymişlerdi.

"Cebine koymuştun," dedi Ginnie. "Dinle bak-"

"Ay neyse. Hayatımı kurtardın valla!"

"Dinle," dedi Ginnie, Selena'nun minnet duygularına hiç ihtiyacı yok pozlarda.

"Ne var?"

Ginnie artık dosdoğru söylemeye karar verdi. Taksi neredeyse Selena'ların oraya gelmek üzereydi. "Yine tüm taksi parasını tek başıma bastırmaya hiç niyetim yok," dedi. "Milyoner filan da değilim yani!"

Selena önce şaşırılmış göründü, sonra kırılmış havalara geçti. "Hep yarıasını vermiyor muyuz yani?" diye sordu masum pozlarda.

"Hayır," dedi Ginnie düpedüz. "Yalnızca ilk Cumartesi vermiştin. O da taa geçen ayın başında. Bir daha da vermedin. Dilencilik gibi olmasın ama, haftada dört buçuğa talim ediyoruz yani. Üstelik hiç bir-"

"Tenis toplarını da hep ben getiriyorum ama, değil mi?" dedi Selena, hoşnutsuz.

Hani bazan, Selena'yı öldüresi geliyordu Ginnie'nin. "Baban imal ediyormuş ya işte," dedi. "Bir sent bile çıkmıyor cebinden. Ama ben, her şeye, ama her şeye para-"

"Peki, peki," dedi Selena, sesini yükselterek, son sözü kendisi söylemek istercesine. Canı sıkkın havalarda, ceplerini karıştırdı. "Yanımda yalnızca otuşbeş sent var," dedi soğuk soğuk. "Yetmez mi?"

"Hayır. Affedersin ama, bana bir dolar altmışbeş sent borcun var. Bugüne dek bir sentin bile-"

"Yukarıya çıkıp annemden almam lazım. Pazartesiye kadar bekleyemez misin? Spor salonuna getirir verirdim sana, seni mutlu edecekse tabii."

Selena affetmez bir tavra bürünmüştü.

"Haayır," dedi Ginnie. "Bu akşam sinemaya gitmem lazım. İhtiyacım var."

Düşmanca bir sessizliğe gömülen kızlar başlarını çevirip pencerelerden dışarıya baktılar, ta ki taksi Selena'nın oturduğu apartmanın önüne yanaşana dek. Kaldırım tarafında oturan Selena arabadan indi. Kapıyı öylecene açık bırakıp, diri ve kayıtsız adımlarla binaya yürüdü, gören de Hollywood'da sosyete gezmesine çıkmış sanırdı. Yüzü alev alev yanan Ginnie taksi parasını ödedi. Tenis öteberilerini -raket, el havlusunu ve güneşliği- topladı ve Selena'nın ardına düştü. Daha onbeşinde boyu bir yetmişbeş olan Ginnie'nin 42 numara tenis ayakkabılarıyla apartmanın antresine daldığında farkına vardığı lastik-tabanlı bu kabasabalığı, birden tehlikeli bir amatörlüğe dönüşüverdi.

Selena, arkası dönük, asansörün kat göstergesine bakmayı yeğliyordu.

"Bununla birlikte borcun bir doksan oldu," dedi Ginnie, asansör kapılarına doğru leylek adımlarıyla hoplarken.

Selena döndü. "Bilmek istersin belki," dedi. "Annem çok hasta."

"Nesi var?"

"Aslında zatürre. Şimdi bir de gidip para için onu rahatsız et-

mem ne de hoş..." Selena tümceyi temkinli bir biçimde, tamamlamadan bıraktı.

Ne denli doğru olduğu belli değilse de, Ginnie bu son sözlerle buruldu aslında, ama duygusallık kertesinde de değildi burukluğu. "Ben bulaştırmadım ya," dedi ve Selena'nın ardından asansöre bindi.

Selena zile bastı. Kapıyı zenci bir hizmetçi açtı ve aralık bıraktı gitti. Ginnie tenis öteberilerini girişteki sandalyeye koydu ve Selena'nın ardından yürüdü. Oturma odasına girince, Selena döndü, "Burada bekleyebilir misin biraz? Annemi uyandırmak zorunda kalabilirim belki."

"Tamam," dedi Ginnie ve kendini kanapeye bıraktı.

"Böyle şeyler için bu kadar küçüleceğini gözümle görsem, inanmazdım," dedi Selena. "Küçüleceğine" sözcüğünü kullanacak kadar kızgındı, ama sözcüğü ağızda yuvarlamayacak kadar da gözüpük değildi.

"Gördün işte şimdi," dedi Ginnie ve bir Vogue dergisi alıp açtı. Selena odadan çıkana dek oturuşunu hiç bozmadı Ginnie, çıkınca da dergiyi aldığı yere radyonun üstüne koydu. Odada göz gezdirdi; zihninde eşyaları gerçek yerlerine yerleştirdi, abajurları kaldırdı, yapay çiçekleri attı. Fikrince, burası baştan aşağı iğrenç bir yerdi -pahalı ama rezalet bir biçimde döşenmişti.

Birden, dairenin öbür yanında bir erkek, "Eric? Sen misin?" diye bağırdı.

Bağırının, Selena'nın ağabeyi olduğu tahmin etti Ginnie; henüz görmemişti oğlanı daha. Bacak bacak üstüne attı, mantosunun eteğiyle dizlerini örttü ve bekledi.

Gözlüklü, pijamalı ve terliksiz genç bir adam langır lungur odaya daldı ve Ginnie'yi görünce şaşırıp ağzı açık kaldı. "A-A? Eric geldi sandım, hay Allah," dedi. Çökmüş bir halde, dar göğsünde bir şey tutuyordu, duraksamadan yürüdü ve gelip, kanapenin öteki ucuna oturdu.

"Lanet parmağımı kestim demin," dedi kabasaba. Ginnie'ye, onun burada olduğunu zaten biliyormuşçasına baktı. "Hiç parmağın kestini mi? Böyle kemiğe kadar yani?" diye sordu. Şamatacılığında gerçek bir yalvarma vardı; sanki Ginnie, vereceği yanıtla, bu özel konuda onu yapayalnız bir öncü olmaktan kurtaracaktı.

Ginnie onu süzdü. "Valla, pek de kemiğe kadar değil," dedi. "Ama elimi ayağımı epey kestim." Hayatında gördüğü en gülünç oğlan ya da adamdı bu -hangisi olduğuna bir türlü karar veremi-

yordu. Tepesi tabak biçimi dümdüz tıraş olmuştu. Bir iki günlük, seyrek, sarışın bir sakal kaplamıştı yüzünü. Ve oldukça -e bayağı-salak bir suratı vardı yani. "Nasıl kestini?" diye sordu.

Suratında mıymıntı bir ifade, ağzı açık, yaralı parmağına bakıyordu. "Ne?" dedi.

"Nasıl kestini, dedim."

"Allah belanı versin, biliyorsam eğer," dedi; sesinin incelmeye bakarak, yanıtın sanki umutsuz bir bilinemez olduğu düşünülebilirdi. "Lanet çöp sepetinde bir şey arıyordum, meğer sepet jiletle doluymuş."

"Selena'nın ağabeyi misin sen?" diye sordu Ginnie.

"Ha? Evet. Tanrım, kan kaybından gidicem. Aman bir yere kaybolma n'olursun. Kan verecek biri gerekebilir."

"Bir şey koydun mu baari?"

Selena'nın ağabeyi yaralı parmağını göğsünden azıcık uzaklaştırdı ve Ginnie baksın diye üstünü açtı. "Tuvalet kağıdı koydum üstüne," dedi. "Kanı durdurur. Tıraş olurken suratını kesersin ya, koyunca kan durur." Ginnie'ye baktı yine. "Bizim tipin arkadaşı mısın yoksa?"

"Aynı sınıftayız."

"Öyle mi? Adın ne?"

"Ginnie Mannox."

"Ginnie sen misin?" dedi kıza gözlüklerinin ardından, gözlerini şaşılatacak bakıyordu. "Ginnie Mannox sensin ha?"

"Evet," dedi Ginnie, bacaklarını indirdi.

Selena'nın ağabeyi yaralı parmağına döndü yine; şurası açıktı ki, bu odadaki gerçek ve tek ilgi odağı parmağıydı.

"Ablamı tanıyorum," dedi usulca. "Lanet züppeyi."

Ginnie arkasına yaslandı. "Kimi dedin?"

"Beni duydun."

"Ablam züppe değildir."

"Cehennemin dibi. Değil. Peki. Kraliçe o. Lanet züppeler kraliçesi."

Tuvalet kağıdını hafifçe kaldırıp, altına, parmağına bakışını seyretti Ginnie, ayağa kalktı sonra.

"Sen ablamı tanımazsın bile."

"Cehennem. Tanımam."

"Adı ne peki? Adı?" diye üsteledi Ginnie.

"Joan... Züppe Joan."

Ginnie suskundu. "Peki, bir tarif et bakalım, nasıl ablam?" diye sordu birden.

Yanıt yoktu.

"Tarif etsene," diye yineledi.

"Ablan, kendi sandığının yarısı kadar bile güzel olsa, lanet de-recede şanslı sayılırdı," dedi Selena'nın ağabeyi.

Bu yanıtta çok özel bir görkem vardı, Ginnie'ye göre. "Senden söz ettiğini hiç duymadım," dedi.

"Buna çok üzuldüm. Mahvoldum şimdi."

"Zaten nişanlandı," dedi Ginnie, onu izliyordu. "Gelecek ay evleniyor."

"Kimle?" diye sordu yukarıya bakarak.

Ginnie, onun aşağıdan yukarıya bakışını çok iyi kullanarak, "Senin tanıdığın biri değil, tabii," dedi.

O ise, kendi imali sargıyı çıkarmakla meşguldü. "Acırım o adama," dedi.

Ginnie burnundan soludu.

"Çılgınlar gibi kaniyor hâlâ. Sence bir şey mi koymak lazım? Ne koysak iyi gelir ki? Merkürökrom olur mu?"

"En iyisi tentürdiyot," dedi Ginnie. Ama ardından, bu yanıtın bu koşullar altında çok fazla uygar kaçtığını düşünerek herhalde, ekledi: "Merkürökromun buna hiçbir yararı olmaz."

"Niye olmasın? Nesi var ki?"

"Bu şeye bir yararı olmaz da ondan. Sana tentürdiyot lazım."

Ginnie'ye baktı. "Çok yakar ama, değil mi?" diye sordu. "O kahrolasıca nasıl da yakar."

"Evet, çok yakar," dedi Ginnie, "ama öldürmez de yani."

Ginnie'nin bu ses tonuna fazla bozulmamıştı ya, Selena'nın ağabeyi yine parmağına döndü. "Yanmasını hiç istemiyorum."

"Hiç kimse istemez."

Ginnie bir dakika kadar onu seyretti. "Kurcalamayı bırak artık," dedi birden.

Selena'nın ağabeyi elektrik çarpmış gibi, birden yaralı elini geri çekti. Bir parça daha dik oturdu – daha doğrusu çökük halini bir parça düzeltti. Odanın karşı yanındaki bir şeye bakmaya başladı. Allak bullak çehresine, neredeyse hülyalı bir ifade geldi. Sağlam işaret parmağının tırnağıyla iki ön dişi arasındaki yemek artığını çıkarırken, Ginnie'ye döndü.

"Yedin mi?"

"Ne dedin?"

"Yemek yedin mi, dedim."

Ginnie hayır anlamında başını salladı. "Eve gidince yiyeceğim," dedi. "Annem yemeğimi hep hazır tutar benim için."

"Odamda yarım bir tavuklu sandviç var. İster misin? Da'a dokunmadım bile."

"Hayır, teşekkür ederim. Valla."

"Tenisten da'a yeni geldin. Aç değil misin yani?"

"Ondan değil," dedi Ginnie, oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Annem şimdi beni yemeğe bekliyordur. Oraya gittiğimde tok olursam, çıldırabilir, demek istiyorum."

Selena'nın ağabeyi bu açıklamayı kabul etmiş gibiydi. En azından, başını salladı ve dalıp gitti. Ama birden döndü. "Peki, bir bardak süte ne dersin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür... Teşekkür ederim yine de."

Selena'nın ağabeyi, dalgın, öne eğilip çıplak ayakbileğine uzandı ve kaşımaya başladı. "Evleneceği herifin adı ne?" diye sordu.

"Joan'ın mı diyorsun?" dedi Ginnie. "Dick Heffner."

Selena'nın ağabeyi ayakbileğini kaşımaya devam ediyordu.

"Deniz binbaşı kendisi," dedi Ginnie.

"Kıyak iş."

Ginnie kıkırdadı. Ayakbileğini kıpkırmızı edene dek kaşımaya seyretti. Tam baldırındaki küçük bir kabarığı tırnaklamak üzereydi ki, seyri bıraktı.

"Joan'ı nerden tanıyorsun?" diye sordu Ginnie. "Seni bizim evde filan hiç görmedim."

"Lanet olası evinize hiç gelmedim ki."

Ginnie bekledi, ama lafın arkası gelmeyince, "Peki, onunla nerede tanıştın?" diye sordu.

"Partide."

"Partide mi tanıştınız? Ne zaman?"

"Ne bileyim. '42 yılbaşı gecesi." Pijamasının göğüs cebinden iki parmağıyla bir sigara çekti, sigaranın halinden üstünde yattığı anlaşılıyordu. "Şu kibriti bana bir atsana," dedi. Ginnie yanındaki sehpadan aldığı kibrit kutusunu ona uzattı. Selena'nın ağabeyi, sigaranın kamburunu bile düzeltmeden, öylece yaktı, söndürdüğü kibriti yine kutuya koydu. Başını geriye atarak ağızından ve burnundan soluyarak her yeri dumana boğdu. Bu "Fransız usulü" sigara içişini sürdürdü. Büyük olasılıkla, bu yaptığı, kanape üzerinde icra olunan bir vodvilden geçilen bir sahne olmaktan çok, sol el-

le sakal tıraşı olmaya çalışan genç bir adamın gözler önüne serilen çok özel bir başarısıydı sanki.

"Joan niçin züppe olsun ki?"

"Niçin mi? Züppe de ondan. Niçin züppe olduğunu nerden bileyim?"

"Evet ama, niye züppe diyorsun, onu soruyorum."

Sıkılmış bir ifadeyle Ginnie'ye baktı. "Dinle bak. Ona tam sekiz tane kahrolası lanet mektup yazdım. Bir tekine bile yanıt vermedi."

Ginnie bir duraksadı. "Ama belki de çok işi vardı."

"Evet: İşi varmış. Allahın belası kunduzlar kadar işi vardı."

"Hep böyle ağzını bozmaya mecbur musun?" diye sordu Ginnie.

"Allah kahretsin, mecburum."

Ginnie kıkrıladı. "Onu ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Epeyce oluyor."

"Peki yani, ona hiç telefon filan ettin mi? Yani, ona hiç telefon filan etmedin mi?"

"Yoo."

"İyi de, Yarabbim. Ona telefon filan etmediysen--"

"Edemezdim, Allah aşkına!"

"Niye edemezdin?" dedi Ginnie.

"New York'ta değildim de ondan."

"A-ah? Nerdeydin ki?"

"Ben mi? Ohio'da."

"Ha, okul işi."

"I-ih. Biraktım."

"Ha, askerdin."

"I-uh!" sigarayı tuttuğu eliyle göğsünün sol yanına vurdu. "Makina," dedi.

"Kalbin mi diyorsun yani?" dedi Ginnie. "Neyin var?"

"Ne'm var bilmiyorum. Çocukken romatizma geçirmişim. Allahın belası çekilmez bir dert--"

"Peki, sigarayı bırakman gerekmez mi? Yani böyle sigara içmen doğru mu? Doktor babama--"

"Ohoooo, doktorlar bir sürü şey zırvalar zaten."

Ginnie bir an kendini tuttu. Bir an. "Ohio'da ne yapıyordun öyleyse?"

"Ben mi? Lanet bir uçak fabrikasında çalışıyordum."

"Öyle mi?" dedi Ginnie. "Hoşuna gitti mi bari?"

"Hoşuna gitti mi bari?" diye taklidini çıkardı Selena'nın ağabe-

yi. "Aşık oldum. Uçaklara taparım zaten. Kendileri çok şirindirler."

Ginnie artık, hakarete uğruyormuş gibi bir duyguya kapılmaya başlamıştı iyice. "Orada ne kadar çalıştın? Uçak fabrikasında?"

"Ne bileyim, Allah aşkına? Otuzyediy ay." Ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Aşağıya, sokağa baktı, bir yandan da sırtının ortasını kaşıyordu. "Bak şunlara şimdi," dedi. "Lanet salaklara."

"Kimlere?" dedi Ginnie.

"Ne bileyim. Birileri işte."

"Parmağını öyle aşağıya doğru tutarsan, yine kanamaya başlayacak."

Ginnie'yi duymuştu. Sol ayağını kaldırıp pencere pervazına dayadı ve yaralı elini, yere yatay duruma gelen uyluğuna koydu. Hâlâ aşağıya, sokağa bakıyordu. "Hepsi de yazılmaya gidiyor," dedi. "Bu kez de Eskimolarla savaşaacağız. Biliyor musun?"

"Kimlerle, kimlerle?" dedi Ginnie.

"Eskimolarla... Kulağını açsana yahu."

"Neden Eskimolarla?"

"Ne bileyim niye? Ne halt olduğunu ben nerden bileyim. Bu kez tüm ihtiyar herifler gitmek zorunda. Altmış civarı herifler. Altmışında olmayan hiç kimse gidemez," dedi. "Vakitleri çabuk geçsin, yeter... Kıyak iş."

"Senin gitmen gerekmiyor ama, değil mi?" dedi, gerçeği söylemek istemişti yalnızca, ama söylerken yanlış bir laf ettiğinin farkına vardı.

"Biliyorum," dedi çabucak ve ayağının pervazdan çekti. Pencereyi biraz kaldırdı ve aralıktan sigarayı sokağa fırlattı. Sonra pencereyi indirdi ve döndü. "Hey, bana bir iyilik yap. Şu herif gelince, ona bir dakika içinde hazır olacağımı söyler misin? Tıraş olucam da. Tamam mı?"

Ginnie başıyla onayladı.

"Selena'ya acele etmesini filan söyleyeyim mi? Burda olduğunu biliyor mu?"

"A-eyet. Biliyor," dedi Ginnie. "Acele yok. Teşekkür ederim."

Selena'nın ağabeyi başını salladı. Ardından, parmağına, sanki odasına dönebilecek durumda olup olmadığını araştırırcasına son kez uzun uzun baktı.

"Niye flasterle sarmıyorsun? Flasteriniz filan yok mu?"

"Yoo," dedi Selena'nın ağabeyi. "Peki. Hadi hoşça kal." Sallana sallana odadan çıktı.

Bir iki saniye sonra, elinde yarım sandviçle döndü.

"Ye bunu," dedi, "iyidir."
"Valla, canım hiç-"
"Al artık Allah aşkına. Zehir filan koymadım içine."
Ginnie yarım sandviçi aldı. "Peki," dedi. "Çok teşekkür ederim."
"Tavuklu," dedi, kızın tepesinden ona bakarak. "Dün akşam la-net bir mezeciden almıştım."
"Güzele benziyor."
"İyi ya, yesene artık."
Ginnie bir lokma aldı.
"İyi, ha?"
Ginnine lokmayı güçlkle yuttu. "Çok," dedi.
Selena'nın ağabeyi başını salladı. Dalgın dalgın çevresine bakındı, karnını kaşıyarak. "Eveet. Artık giyinsem iyi olacak... Aman Tanrım! Zil çalıyor bile. Hadi, hoşça kal," dedi ve gitti.

Ginnie yalnız kalınca ayağa kalkmadan çevreye bakındı, sandvici atacak bir yer bulabilmek için. Ama giriş tarafından ayak sesleri duydu. Hemen sandvici mantosunun cebine koydu.

Otuz yaşlarında genç bir adam odaya girdi. Boyu ne uzun, ne de kısaydı. Çehresinin olağan çizgileri, kısa saçları, elbisesinin kesimi, boynundaki fuların bağlanmış biçimi hiç bir ipucu vermiyordu. Haber gazetelerinden birinin yönetici takımından olabilirdi. Philadelphia'da daha yeni sahneden kalkan bir piyeste oynamış olabilirdi. Bir hukuk firmasında çalışıyor olabilirdi.

"Merhaba," dedi Ginnie'ye, içten bir tavırla.

"Merhaba."

"Franklin'i gördünüz mü?" diye sordu.

"Tıraş oluyor. Size onu beklemenizi söylememi istedi. Şimdi gelir."

"Tıraş mı? Hay Yarabbim." Genç adam kol saatine baktı. Kırmızı damask kumaş döşeli sandalyeye oturdu sonra, bacak bacak üstüne attı ve elleriyle yüzünü avuçladı. Genellikle bıknmış havalarda ya da yine göz yorgunluğu tutmuş gibisine, yumulu gözlerini parmak uçlarıyla oğuşturdu.

"Ömrümün en korkunç sabahıydı bu," dedi, ellerini yüzünden çekerken. Özellikle gırtlaktan konuşuyordu, soluğunu kullanamıyacak kadar yorgundu sanki.

"N'oldü?" dedi Ginnie ona bakarak.

"Ah... Çok uzun hikâye. En az bin yıldır tanımadığım insanla-

rın canını sıkamam." Pencerelelere doğru baktı tereddütlü, hoşnutsuz. "Ama insanların tek bir yanını bile uzaktan da olsa eleştiremeyeceğim. Bu dediğime gözü kapalı inanabilirsiniz."

"N'oldü?" diye yineledi Ginnie.

"Ah Tanrım. Aylarca, aylarca, aylarca birlikte aynı dairede oturduğum kişi -hakkında, konuşmak dahi istemiyorum... Şu yazar," diye ekledi. Biraz gevşeyerek ve olasılıkla da Hemingway'ın bir romanının anatemasını hatırlayarak.

"N'aptı ki?"

"Açıkçası, ayrıntılara dalmak istemiyorum," dedi genç adam. Sehpadaki saydam sigaralığa inat, kendi paketinden bir sigara çekti ve kendi çakmağıyla yaktı. Elleri iriydi; güçlü, hünerli ya da duyarlı eller değildi elleri. Zaten o da, bu eller kendiliklerinden, estetik bir havayla dans ediyorlar da onları zar zor denetleyebiliyormuş gibiydi. "Kararımı verdim artık, üstünde bile durmayacağım. Ama çok bözuldüm," dedi. "Yaani, bu Altoona, Pennsylvania'lı mı nereliyse işte, bu rezil küçük adamı diyorum. Açlıktan ağzı kokuyordu. Ben de onu oturduğum daireye, o zar zor sığıdığım mikroskopik daireye alacak kadar yardımsever ve sevecenim. Onu tüm ahablarımla tanıştıyorum. Evin her yanına o korkunç el yazmalarını, sigara izmaritlerini, turplarını, bilmemnelerini saçmasına da aldırmiyorum. New York'taki tüm tiyatro yapımcılarıyla tanıştıyorum. O berbat gömleklerini çamaşırhanelere götürüp getiriyorum. Ve sonunda-" Genç adam birden kesti. "Tüm bu iyiliğimin ve yardımseverliğimin karşılığı olarak," diye devam etti, "sabahın beşinde mi altısında mı ne -bir satır not bile bırakmadan- kalkıyor; o pis, o berbat ellerinin uzanabildiği her şeyi topluyor ve çekip gidiyor." Sigarasından bir duman çekmek için durdu ve ardından, saydam, hecesel bir duman kitlesi saldı ağızından: "Üstünde durmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum." Ginnie'ye göz attı. "Mantonuzu çok sevdim," dedi sadalyesinden kalkarken. Ginnie'nin yanına geldi ve mantonun yakasını tuttu iki parmağıyla. "Çok tatlı. Savaşın başlamasından bugüne dek gördüğüm en iyi devetüyü bu. Nereden aldığınızı sorabilir miyim?"

"Annem Nassau'dan almış."

Genç adam, düşünceli, başını salladı ve sandalyesine gitti. "Oraları, gerçekten iyi devetüyü bulunan ender yerler," dedi. Oturdu. "Çoktandır orda mıydı?"

"Ne?" dedi Ginnie.

"Anneniz çoktandır orada mıydı? Sormamın nedeni benim an-

nem de Aralıkta o taraflardaydı. Genellikle beraber gideriz, ama bu rezil yılda bir kaçamadım ki."

"Şubatta oradaydı," dedi Ginnie.

"A harika. Nerede kaldı? Biliyor musunuz?"

"Teyzemlerde."

Başını salladı. "Adınızı sorabilir miyim? Franklin'in kardeşinin arkadaşısınız, öyle değil mi?"

"Aynı sınıftayız," diye yalnızca ikinci soruyu yanıtladı Ginnie.

"Selena'nın sözünü ettiği o ünlü Maxine değilsiniz herhalde?"

"Hayır," dedi Ginnie.

Genç adam birden eliyle pantolon paçasını silkelemeye girişti. "Tepeden tırnağa köpek tüyü olmuşum," dedi. "Annem hafta sonu Washington'a gitti ve hayvancağzını benim eve park etti. Bayağı tatlı şey. Ama, bir de o terbiyesizlikleri olmasa. Köpeğiniz var mı?"

"Hayır."

"Aslında, sanırım onları kente hapsedmek çok vahşet!" Silkenmeyi kesti, oturup arkasına yaslandı ve yine saatine baktı. "Bu oğlanın zamanında hazır olduğunu hiç görmedim. Cocteau'nun 'Güzel ve Hayvan'ını görmeye gidiyoruz. Üstelik de, tam zamanında gitmeniz gereken yegane film bu. Yani, başını kaçırırsanız, filmin de büyüsu kaçıyor. Filmi gördünüz mü?"

"Hayır."

"Ah görmelisiniz. Ben sekiz kez seyrettim. Adam kesinlikle katıksız bir dahi," dedi. "Aylardır Franklin'i götürmeye çalışıyordum." Umutsuzca başını salladı. "Ne zevksiz bir oğlan. Savaş sırasında ikimiz o korkunç yerde çalışırken, bu oğlan beni yeryüzünün en olmayacak filmlerine sürükledi durdu. Gangster filmleri seyrettik, kovboy filmleri, müzikaller--"

"Siz de o uçak fabrikasında mı çalışıyordunuz?" diye sordu Ginnie.

"Tanrım, evet. Yıllarca, yıllarca, yığularca. Bunu hiç konuşmamalıyım lütfen."

"Siz de mi kalbinizden rahatsızdınız?"

"Aman, aman. Şeytan kulağına." Sandalyesinin kolunu iki kez tıklattı. "Benim durumum daha--"

Selena odaya girdiğinde Ginnie çabucak ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Selena üstünü değiştirmiş, elbise giymişti ki, bu bile Ginnie'yi huzursuz etmeye yeter de artardı.

"Beklediğim için üzgünüm," dedi Selena, samimiyetsiz. "Ama,

annemin kalkmasını beklemek zorunda kaldım... Merhaba Eric."

"Mer'aba, mer'abaa!"

"Zaten, para-mara da istemiyorum," dedi Ginnie, yalnızca Selena duysun diye sesini alçaltmıştı.

"Ne dedin?"

"Düşündüm de. Yani, tenis toplarını filan hep sen getirdin. Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Ama sen demedin mi, onlara bir sent bile--"

"Kapıya gel benimle," dedi Ginnie yürüyerek ve Eric'e Allaha-ısmarladık demeden.

"Ama bu akşam sinemaya gidicem, paraya ihtiyacım var, dememiş miydin?" diye sordu Selena girişte.

"Çok yorgunum," dedi Ginnie. Uzandı, eşyalarını aldı. "Dinle. Akşam yemekten sonra sana telefon edeceğim. Bu akşam bir işin var mı? Belki gelebilirim."

Selena Ginnie'ye baktı ve "Tamam," dedi.

Ginnie kapıyı açtı ve asansöre yürüdü. Düğmeye bastı. "Ağabeyinle tanıştım," dedi.

"Tanıştın mı? Ne tip ama, değil mi?"

"N'apıyor ağabeyin?" diye öylesine havalarında sordu. "İşe filan gitmiyor mu?"

"Yeni çıktı. Babam okula devam etmesini istiyor, ama o gitmiyor."

"Niye gitmiyor?"

"Ne bileyim. Yaşı büyümüş, ondan herhalde."

"Kaç yaşında?"

"Ne bileyim. Yirmidört."

Asansörün kapıları açıldı. "Seni arayacağım!" dedi Ginnie.

Binadan çıkınca, otobüse binmek için batıya, Lexington Caddesine doğru yürüdü. Üçüncüyle Lexington arasındaki sokakta yürürken para çantasını almak için elini cebine soktu ve yarım sandviç eline geldi. Sandvici çıkardı ve elini aşağıya indirdi yavaşça, atmak için; ama atamadı, yine cebine koydu. Bir kaç yıl önce Paskalyada, çöp sepetinin dibinde, talaşların üstünde ölü bulunduğu civcivi de, üç gün boyunca böyle atamamıştı.